

en opdeling af dette område i to eller flere stater. Han udtalte til slut, at oprørerne havde tabt militært, og FN burde ikke give dem politisk støtte, men lade Frankrig gennemføre en fredelig, demokratisk og retfærdig løsning svarende til det af forrige plenarforsamling udtalte håb.

Den *tunesiske* repræsentant var næste hovedtaler. Han udtalte bl. a., at det samlede antal franske styrker i Alger nu udgør ca. 750 000 mand og omtalte de problemer, som udviklingen i Alger havde rejst for forholdet mellem Tunis og Frankrig bl. a. som følge af grænseepisoder og det forhold, at op imod 50 000 flygtninge opholder sig i Tunis.

Om det franske forslag til en rammelo for Alger udtalte han, at dette, selv om det var fremsat i god mening, ikke var i stand til at løse Algierspørgsmålet, så længe grundlaget fortsat var, at Alger udgjorde en del af selve Frankrig. Løsningen på Algierspørgsmålet lå i forhandling uden forudgående betingelser om våbenhvile og frie valg. Disse forhandlinger skulle have til formål at føre Alger frem til uafhængighed samtidig med, at Frankrigs legitime interesser blev sikret.

Den *syriske* delegerede omtalte, hvad han karakteriserede som de franske terroraktioner i Alger, og hævdede, at NATO direkte eller indirekte støttede Frankrigs holdning. En løsning på spørgsmålet kunne ikke nås ved ensidige franske aktioner. Der måtte nu gennemføres forhandlinger mellem Frankrig og den algerske uafhængighedsorganisation FLN, og FN burde anbefale sådanne forhandlinger.

Den videre debat i udvalget var i væsentlig grad præget af indlæg fra andre arabiske lande. *Storbritanniens* repræsentant støttede den franske påberåbelse af pagtens art. 2, stk. 7 (FNs manglende kompetence). Han fandt, at der var styrke i det franske synspunkt om en våbenhvile efterfulgt af frie valg og forhandlinger samtidig med, at han anerkendte den moderation, der var kommet til udtryk i den tunesiske repræsentants tale. Det var vigtigt, at FN ikke stillede hindringer i vejen for Frankrig i dets arbejde for at løse problemerne. *USAs* repræsentant udtalte bl. a., at den franske nationalforsamlings vedtagelse af forslaget om en rammelo for Alger betød et skridt

fremad, og FN burde under disse omstændigheder undgå vedtagelser, som kunne modvirke den udvikling, der var i gang.

Under debatten forelagdes to resolutionsforslag, det ene af 17 afrikanske og asiatiske lande, det andet af visse latinamerikanske lande samt Spanien. Ifølge 17-magtsforslaget skulle plenarforsamlingen anerkende selvbestemmelsesrettens anvendelse for den algerske befolkning og opfordre til påbegyndelse af forhandlingerne med det formål at nå en løsning i overensstemmelse med FN-pagtens principper og formål. Det latinamerikansk-spanske forslag gik ud på, at plenarforsamlingen skulle udtrykke håbet om, at en fredelig, demokratisk og retfærdig løsning ville blive fundet gennem egnede midler.

På initiativ af bl. a. Norge blev der fremsat et ændringsforslag, der skulle tjene til at modificere visse dele af det afrikansk-asiatiske resolutionsforslag på en sådan måde, at Frankrig ville kunne tiltræde det i sin helhed. I dette ændringsforslag blev selvbestemmelsesretten ikke direkte omtalt, og plenarforsamlingen skulle i stedet for „forhandlinger“ opfordre til gennemførelse af „effektive samtaler“.

Frankrig accepterede underhånden ændringsforslaget, og ved afstemningen i 1. udvalg den 6. december 1957 blev dette vedtaget med 37 stemmer for (heriblandt alle de nordiske lande), 36 imod, medens 7 undlod at stemme. Ved den efterfølgende afstemning om det afrikansk-asiatiske resolutionsforslag som helhed med de vedtagne ændringer stod stemmerne lige (37 mod 37), medens 6 undlod at stemme, og hermed var forslaget forkastet. Det latinamerikanske forslag blev trukket tilbage efter afstemningen om det afrikansk-asiatiske resolutionsforslag. 1. udvalgs behandling af Algierspørgsmålet afsluttedes således uden vedtagelse af nogen resolution.

Da Algierspørgsmålet den 10. december 1957 kom til behandling i plenarforsamlingen, var der opnået enighed om et resolutionsforslag, der forelagdes af en lang række lande, heriblandt repræsentanter for den afrikansk-asiatiske gruppe og visse latinamerikanske og europæiske lande, herunder Norge. Forslaget vedtoges enstemmigt med 80 stemmer (Frankrig deltog ikke i nogen af afstemningerne i 1. udvalg eller plenarfors-